

بخش ۱

خدا

او کیست؟

با درود فراوان در نام خداوند ما عیسی مسیح. خوشحالیم از اینکه ما را در شروع یک سلسله درسهای جدید که دربارهٔ تعالیم اساسی کتاب مقدس است همراهی می‌کنید. در این بخش از کتاب، تعالیم خود را دربارهٔ خدا از کتاب مقدس آغاز می‌کنیم و در قسمتهای آینده دربارهٔ عیسی مسیح، روح القدس، انسان، نجات، کلیسا و غیره مطالبی را به شما خواهیم گفت. البته ما به جزئیات هر یک نخواهیم پرداخت اما نکات مهم را مورد بحث قرار خواهیم داد.

مکاشفهٔ عمومی

خدا خود را در آفرینش آشکار می‌نماید

آیات موجود در کتاب مقدس به ما می‌آموزند که بشر جدا از کتاب مقدس مقداری معلومات نسبت به خدا دارد. پولس رسول در رسالهٔ خود به رومیان فصل اول آیات ۱۸ تا ۲۰ می‌فرماید: "غضب خدا از آسمان بر هر گونه گناه و شرارت مردمی نازل می‌شود که زندگی شرارت آمیزشان مانع شناسایی حقیقت است. خدا آنان را مجازات می‌کند و این کار بر حق است زیرا آنچه آدمیان دربارهٔ خدا می‌توانند بدانند، بر آنها

آشکار است زیرا خدا آن را در پیش چشمان ایشان قرار داده است. از زمان آفرینش دنیا صفات نادیدنی او یعنی قدرت ازلی و طبیعت الهی او در چیزهایی که او آفریده است به روشنی مشاهده می‌شود و از این رو آنها ابداً عذری ندارند. "این آیات به ما می‌آموزند که انسان از طریق دیدن چیزهایی که آفریده شده‌اند می‌تواند به وجود خداوند پی ببرد. دنیایی که با چنین دقتی طرحش ریخته شده است بایستی آفریننده با فراستی داشته باشد.

دیدیم که کلام خداوند می‌فرماید: "از زمان آفرینش دنیا صفات نادیدنی او یعنی قدرت ازلی و طبیعت الهی او در چیزهایی که او آفریده است به روشنی مشاهده می‌شود و از اینرو آنها ابداً عذری ندارند."

چون انسان می‌تواند قدرت ازلی و طبیعت الهی خداوند را توسط چیزهایی که او آفریده است مشاهده کند بنابراین برای بی‌ایمانی خود هیچ عذر و بهانه‌ای ندارد.

خدا خود را در درون انسان آشکار می‌نماید

کتاب مقدس هرگز سعی ندارد وجود خدا را ثابت کند.

کلام خدا با دو حقیقت آغاز می‌شود:

نخست اینکه خدا وجود دارد، و دوم اینکه چنین دانشی که خدا وجود دارد در قلب تمام کسانی که عمداً این حقیقت را رد نمی‌کنند یافت می‌شود. گفته شده است که، کسی تا بحال با این اعتقاد که "خدایی نیست" متولد نشده است. اگرچه عده‌ای اینطور تصور کرده‌اند که خدا وجود ندارد، اما آنها با این اعتقاد متولد نشده‌اند. در کتاب جامعه فصل

سوم آیه ۱۱ می‌بینیم که سلیمان پادشاه بزرگ و حکیم قوم اسرائیل این کلمات را درباره خدا و انسان نوشته است:

"او (یعنی خدا) هر چیز را در وقتش نیکو ساخته است، و نیز ابدیت را در دل‌های ایشان نهاده بطوری که انسان کاری را که خدا کرده است از ابتدا تا انتها دریافت نتواند کرد."

این آیه به ما می‌آموزد که انسان ابدیت را حس می‌کند زیرا خدا این حس را در قلبش قرار داده است. اما انسان حتی با داشتن چنین حسی در قلبش، نمی‌تواند کار خدا را درک کند. انسان برای درک این موضوع به دانش خاصی نیازمند است که در کتاب مقدس یافت می‌شود. پطرس رسول در مورد روزهایی که ما در آن زندگی می‌کنیم پیشگویی نموده است و در رساله دوم پطرس فصل سوم آیات ۳ تا ۵ در مورد این واقعیت که عیسی مسیح به این کره خاکی برمی‌گردد نوشته شده است: "قبل از هر چیز باید بدانید که در ایام آخر اشخاصی پیدا خواهند شد که ایمان شما را مسخره خواهند نمود چون تحت فرمان شهوات پلید خود زندگی می‌کنند و خواهند گفت: آن کسی که وعده داد که می‌آید کجاست؟ از زمانی که پدران ما مردند همه چیز هنوز همان طوری است که از زمان خلقت دنیا بوده است! عمداً این حقیقت را فراموش می‌کنند که خدا در قدیم تکلم فرمود و آسمانها و زمین آفریده شد و زمین از آب ساخته شد و وجودش به آب بسته است." به عبارت دیگر افرادی که منکر خدای خالق هستند، عمداً این واقعیت را نادیده می‌گیرند که خدا در زمانهای قدیم آسمانها و زمین را آفرید. به علاوه پطرس رسول بیان می‌کند که در ایام آخر انکار خدای خالق، بطور گسترده‌ای در میان مردم شیوع می‌یابد. پس آیات کتاب مقدس به ما می‌آموزند که از طریق چیزهایی که آفریده شده است

می‌توانیم به وجود خدا پی ببریم و همچنین خدا شهادتی از وجود خود را در درون هر کسی نهاده است. اشکال در اینجاست که انسان بخاطر گناه، عمداً با حقیقت مبارزه می‌کند و حاضر نیست آنچه را که خدا بر او آشکار نموده است را بپذیرد.

مکاشفه مخصوص

خدا خود را در کتاب مقدس آشکار می‌نماید

خدایی که خود را از طریق محدود بوسیله آفرینش نشان داده کیست؟ او همان کسی است که به طریق مخصوص خود را در کتاب مقدس آشکار نموده است. برای نمونه عهد عتیق شامل چندین اسم مختلف برای خدا است که بوسیله این اسامی می‌توانیم به رابطه خدا با خودمان بیشتر پی ببریم.

الوهیم، خدای قادر

کتاب پیدایش در اولین اشاره خود به خدا او را "الوهیم" نامیده است. واژه عبری الوهیم، از دو واژه کوتاهتر گرفته شده است: یکی به معنای قادر، قوی، برجسته و دیگری به معنای اعلام نمودن یا سوگند خوردن. الوهیم خدای قادری است که بوسیله کلام و وعده‌های خود که به پیمانها معروفند خود را به مخلوقاتش بسته است. الوهیم خدای عهد نگهدارنده، خدای خالق نیز هست. او نه فقط خالق اجسام مادی است که در فصل اول کتاب پیدایش ذکر گردیده‌اند بلکه او خدایی است که فرشتگان را نیز خلق نموده است.

بنابراین از واژهٔ اِلوهیم می‌آموزیم که خدا خالقِ مقتدرِ حیاتِ مادی و روحانی است و او بخاطر نفع مخلوقاتش توسط پیمانهایش خود را به آنان بسته است.

إِلِیَان، خدای تعالی

نام دیگری که خدا بوسیلهٔ آن خود را آشکار می‌سازد "إِلِیَان" است.

در کتاب پیدایش فصل چهاردهم، آیات ۱۸ تا ۲۰ می‌بینیم که ابراهیم بوسیلهٔ مَلْکِیصَدَق که کاهنِ إلیان یعنی خدا تعالی است برکت می‌یابد. کلام خدا می‌فرماید: "و مَلْکِیصَدَق پادشاهِ سلیمِ نان و شراب را بیرون آورد و او کاهنِ خدای تعالی بود. و او را مبارک خوانده گفت مبارک باد ابرام از جانب خدای تعالی که مالک آسمان و زمین و متبارک باد خدای تعالی که دشمنانت را به دستت تسلیم کرد و او را از هر چیز ده یک داد." نامِ إلیان نشان می‌دهد که خدا مالکِ آسمان و زمین است. به عبارت دیگر اِلوهیم که در ابتدا آسمانها و زمین را آفرید، همان خدای تعالی است که مالکِ مُحَقِّ آنچه آفریده می‌باشد.

امروزه برای ما معانی این عبارت این است که خدا قادر است تمام احتیاجات مادی و روحانی ما را فراهم کند چون او تمام خلقت را تحت فرمان خود دارد.

آدونای، (صاحب یا مالک)

"آدونای" نام دیگری است که خدا بوسیلهٔ آن خود را به ما نشان می‌دهد. این نام حدوداً سیصد مرتبه در عهد عتیق به چشم

می‌خورد. واژه آدونای به معنی مالک یا صاحب می‌باشد و نشان می‌دهد که خدا مالک هر انسانی است، به همین دلیل ما مدیون هستیم که کاملاً از او اطاعت کنیم. قابل توجه است که هر دو واژه الوهیم و آدونای فرم جمع دارند. البته در عهد عتیق واژه آدونای اغلب به شکل مفرد و برای اشاره به انسانها بکار برده شده است.

اما یکبار نیز در مزمور صد و دهم، آیه ۱ واژه آدونای به شکل مفرد برای اشاره به خدا بکار رفته است. کلام خدا می‌فرماید: "يَهُوَه به خداوند من گفت به دست راست من بنشین، تا دشمنانت را پای انداز تو سازم" به عبارت دیگر: "یهوه به آدونای من گفت به دست راست من بنشین، تا دشمنانت را پای انداز تو سازم." در اینجا سؤالی پیش می‌آید که واژه آدونای در آیه ذکر شده به کدامیک از سه شخصیت الوهیت اشاره دارد. با مطالعه انجیل متی فصل بیست و دوم، آیات ۴۱ تا ۴۵ می‌فهمیم که واژه آدونای مزمور صد و دهم آیه ۱ به شخص عیسی مسیح اشاره دارد. کلام خدا می‌فرماید که "عیسی از آن فریسیانی که اطراف او ایستاده بودند پرسید: عقیده شما درباره مسیح چیست؟ او فرزند کیست؟ آنها جواب دادند: او فرزند داود است. عیسی از آنها پرسید پس چطور است که داود با الهام از جانب خدا او را خداوند می‌خواند؟ زیرا داود می‌گوید: خداوند به خداوند من گفت: بر دست راست من بنشین تا دشمنان تو را زیر پاهای تو قرار دهم. او چطور می‌تواند فرزند داود باشد در صورتی که خود داود او را خداوند می‌خواند؟" (انجیل متی فصل بیست و دوم، آیات ۴۱-۴۵)

داود وقتی با الهام از روح القدس درباره مسیح صحبت می‌کند آدونای را به شکل مفرد بکار می‌برد در حالی که همانطور که گفتیم آدونای فرم جمع

دارد. در درس بعد مبحث خود را دربارهٔ این موضوع که خدا از طریق نامهای خود خویشتن را بر ما آشکار کرده است ادامه خواهیم داد. ما در این درس متوجه شدیم که خدا آفرینندهٔ همه چیز است و ما از هر لحاظ به او مدیون هستیم. او خدایی است که پیمان می‌بندد و پیمان را نگاه می‌دارد. او بهترین را برای من و شما در نظر دارد و قادر است تمام احتیاجات ما را فراهم کند. قبل از هر چیزی می‌خواهیم به شما عزیزان خوانندهٔ این کتاب پیشنهاد کنیم که صادقانه از خدا بخواهید که خودش را آنطور که هست بر شما آشکار کند حتی اگر شما به وجود خداوند اعتقاد نداشته باشید چنانچه از ته دل از او بخواهید که خودش را بر شما آشکار نماید او اینکار را برایتان خواهد کرد. او آنقدر به شما علاقمند بوده است که پسر یگانه‌اش عیسی مسیح را به این جهان فرستاده تا از طریق مرگ، بر روی صلیب جریمهٔ گناهان شما را بپردازد. او که این قدر در فکر شما بوده بطور قطع مایل است خودش را بر شما آشکار نماید. آمین.